

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.V.**, fyzická osoba podnikající, místo podnikání ... IČ: 688 14 089, *zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice*, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Antonína Uxy 11, 303 88 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23.4.2010 č.j. 2604-2/2010-160100-21, ze dne 23.4.2010 č.j. 2605-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3450-2/2010-160100-21, ze dne 23.4.2010 č.j. 3452-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3454-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3455-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 2603-2/2010-160100-21, ze dne 27.4.2010 č.j. 3447-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3446-2/2010-160100-21, ze dne 27.4.2010 č.j. 3748-2/2010-160100-21, ze dne 23.4.2010 č.j. 2597-2/2010-160100-21, ze dne 22.4.2010 č.j. 2832-2/2010-160100-21, ze dne 22.4.2010 č.j. 2833-2/2010-160100-21 a ze dne 22.4.2010 č.j. 2831-2/2010-160100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010 č.j. 2604-2/2010-160100-21 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému .
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010 č.j. 2605-2/2010-160100-21 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému .
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010 č.j. 3450-2/2010-160100-21 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému .
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010 č.j. 3452-2/2010-160100-21 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému .

- V. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010 č.j. 3454-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- VI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010 č.j. 3455-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- VII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010 č.j. 2603-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- VIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.4.2010 č.j. 3447-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- IX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010 č.j. 3446-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- X. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.4.2010 č.j. 3748-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- XI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010 č.j. 2597-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- XII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2010 č.j. 2832-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- XIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2010 č.j. 2833-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- XIV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2010 č.j. 2831-2/2010-160100-21 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- XV. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9.380,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Faltýna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 26.6.2010 a dne 28.6.2010 podanou k poštovní přepravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010 č.j. 2604-2/2010-160100-21, ze dne 23.4.2010 č.j. 2605-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3450-2/2010-160100-21, ze dne 23.4.2010 č.j. 3452-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3454-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3455-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 2603-2/2010-160100-21, ze dne 27.4.2010 č.j. 3447-2/2010-160100-21, ze dne 26.4.2010 č.j. 3446-2/2010-160100-21, ze dne 27.4.2010 č.j. 3748-2/2010-160100-21, ze dne 23.4.2010 č.j. 2597-2/2010-160100-21, ze dne 22.4.2010 č.j. 2832-2/2010-160100-21, ze dne 22.4.2010 č.j. 2833-2/2010-160100-21 a ze dne 22.4.2010 č.j. 2831-2/2010-160100-21 (dále též jen „*napadené rozhodnutí I – napadené rozhodnutí XIV*“, příp. souhrnně „*napadená rozhodnutí*“).

Rozhodnutím ze dne 23.4.2010 č.j. 2604-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň (dále též jen „*celní úřad*“) – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200323 na clo ze dne 2.12.2009 č.j. 14770-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí I*“). Prvoinstančním rozhodnutím I bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 11.708,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 23.4.2010 č.j. 2605-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200324 na clo ze dne 2.12.2009 č.j. 14775-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí II*“). Prvoinstančním rozhodnutím II bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 12.143,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 26.4.2010 č.j. 3450-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200329 na clo ze dne 3.12.2009 č.j. 14787-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí III*“). Prvoinstančním rozhodnutím III bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 13.078,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 23.4.2010 č.j. 3452-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200330 na clo ze dne 3.12.2009 č.j. 14788-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí IV*“). Prvoinstančním rozhodnutím IV bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 15.414,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 26.4.2010 č.j. 3454-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200331 na clo ze dne 3.12.2009 č.j. 14789-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí V*“). Prvoinstančním rozhodnutím V bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 22.473,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 26.4.2010 č.j. 3455-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200332 na clo ze dne 3.12.2009 č.j. 14790-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí VI*“). Prvoinstančním rozhodnutím VI bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 9.408,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 26.4.2010 č.j. 2603-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200325 na clo ze dne 2.12.2009 č.j. 14781-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí VII*“). Prvoinstančním rozhodnutím VII bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 10.310,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 27.4.2010 č.j. 3447-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200333 na clo ze dne 3.12.2009 č.j. 14794-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční*“).

rozhodnutí VIII“). Prvoinstančním rozhodnutím VIII bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 8.482,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 26.4.2010 č.j. 3446-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200334 na clo ze dne 4.12.2009 č.j. 14797-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí IX*“). Prvoinstančním rozhodnutím IX bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 7.660,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 27.4.2010 č.j. 3748-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200335 na clo ze dne 4.12.2009 č.j. 14799-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí X*“). Prvoinstančním rozhodnutím X bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 12.157,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 23.4.2010 č.j. 2597-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200319 na clo ze dne 1.12.2009 č.j. 14512-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XI*“). Prvoinstančním rozhodnutím XI bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 21.729,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 22.4.2010 č.j. 2832-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200322 na clo ze dne 1.12.2009 č.j. 16521-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XII*“). Prvoinstančním rozhodnutím XII bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 7.956,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 22.4.2010 č.j. 2833-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200321 na clo ze dne 1.12.2009 č.j. 16519-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XIII*“). Prvoinstančním rozhodnutím XIII bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 18.853,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 22.4.2010 č.j. 2831-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200320 na clo ze dne 1.12.2009 č.j. 16518-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XIV*“). Prvoinstančním rozhodnutím XIV bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 13.541,- Kč.

Problematika cel byla v rozhodném období upravena zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*celní zákon*“), nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikovaným v Úředním věstníku L 302, 19.10.1992, s. 1-50 (dále též jen „*Celní kodex*“) a nařízením Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikovaným v Úředním věstníku L 253, s. 1-776.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

Žalobce považoval napadená i prvoinstanční rozhodnutí za nezákonná. Nezákonnost rozhodnutí dle žalobce spočívala v tom, že byla postavena na neúplně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu a věc byla nesprávně posouzena po právní stránce.

Žalobce konstatoval, že již v rámci řízení o dodatečném vyměření cla a následně také v odvolacím řízení namítal, že se jedná o zboží, které bylo se současným vyměřením a vybráním dovozního cla propuštěno do režimu volného oběhu, kdy v takovém případě lze sice clo dodatečně vyměřit podle čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, v platném znění, ale současně je nutné respektovat také čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, který stanoví případy a podmínky, při jejichž existenci je dodatečné zaúčtování cla vyloučeno, což dopadá právě na posuzované věci.

Nezákonnost napadených rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že celní orgány při svém rozhodování buď vůbec nezohlednily čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, nebo přinejmenším nesprávně vyhodnotily skutkový stav a zejména v důsledku toho došly k nesprávnému a neodůvodněnému závěru, že nejsou splněny podmínky pro dodatečné nezaúčtování dovozního cla z důvodů uvedených v citovaném ustanovení Celního kodexu.

Žalobce připomněl, že podle čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu se dodatečné zaúčtování cla neprovede, jestliže částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Alinea druhá citovaného ustanovení pak stanoví, že pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. V další části citovaného ustanovení se uvádí, že vydání nesprávného potvrzení není chybou pouze v případě, jestliže je potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Podle předposlední části citovaného ustanovení se osoba povinná zaplatit clo může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Nakonec se v citovaném ustanovení uvádí, že osoba povinná zaplatit clo se nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim.

Z obsahu spisu i z odůvodnění rozhodnutí celních orgánů vyplývá, že částka cla údajně dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována proto, že žalobce při celních řízeních předložil osvědčení o původu zboží potvrzená celním orgánem Švýcarské konfederace,

u nichž tyto celní orgány v rámci dodatečné verifikace sdělily, že vývozce osvědčení o původu nevystavil ani nepodepsal (ve vztahu k rozhodnutím 1 – 10), nebo že se nepodařilo kontaktovat vývozce a provést verifikaci (ve vztahu k rozhodnutím 11 – 13), nebo že vývozce nebyl schopen prokázat původ zboží (ve vztahu k rozhodnutí 14).

Švýcarské celní orgány přitom ale neuvádějí, že by osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci. To svědčí o tom, že je splněna podmínka stanovená čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu, jelikož částky cla, o které celní úřad tvrdí, že jsou dlužny ze zákona a které dodatečně vyměřil, nebyly dříve zaúčtovány následkem chyb ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, které žalobce nemohl rozumným způsobem zjistit.

Při propuštění zboží do volného oběhu totiž nebylo clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně s celními orgány Švýcarské konfederace, přičemž příslušná osvědčení o původu zboží, potvrzená celními orgány Švýcarské konfederace, se dodatečně ukázala jako nesprávná. V takovém případě se podle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu považuje vydání průvodního osvědčení celními orgány Švýcarské konfederace za chybu, kterou nebylo možné ze strany žalobce rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu.

Tvrdí-li žalovaný a celní úřad, že celní orgány Švýcarské konfederace se žádné chyby nedopustily [což je asi jediné a navíc ničím nezdůvodněné tvrzení žalovaného a celního úřadu, které má vůbec nějaký vztah k posuzování splnění podmínek dle čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu], pak je takové tvrzení v rozporu se skutkovým stavem, který v průběhu řízení vyšel najevo a vyplývá ze spisů celních orgánů. Při propouštění zboží do režimu volného oběhu bylo celnímu úřadu předloženo v každém jednotlivém případě osvědčení o původu zboží EUR. 1, které je založeno ve spisu a které dokazuje, že preferenční status zboží byl zjištěn na základě systému správní spolupráce s celními orgány Švýcarské konfederace, a ve spisu je založeno také sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace, jímž je dotčené osvědčení o původu označováno jako nesprávné. S ohledem k čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu je tedy naprosto zřejmé, že částka cla dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, což je důvodem pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu. Obdobné je pak možné uvést také ve vztahu k tvrzení žalovaného a celního úřadu, že není povinností celních orgánů Švýcarské konfederace zjišťovat a kontrolovat údaje při potvrzování osvědčení o původu zboží. Žalovaný i celní úřad zjevně opomíjí čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu, jímž je explicitně sděleno, co se považuje za chybu pro účely aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu. Navíc nutno dodat, že podle čl. 17 odst. 7 Protokolu č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce (odkaz na Úřední věstník Evropské unie L 45/3 ze dne 15.2.2006) jsou celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR. 1 povinny při jeho vydávání přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek protokolu. Jsou-li tedy napadená rozhodnutí založena na skutečnosti,

že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, jelikož není jejich povinností při potvrzování osvědčení o původu zboží podrobně zjišťovat a kontrolovat v něm uvedené údaje, jsou rozhodnutí nezákonná.

Žalobce dále namítal, že nezpochybňoval a nezpochybňuje fakt, že s ohledem na vyjádření celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení již neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné dodatečně přiznat preferenční sazební zacházení. Na druhou stranu ale od počátku tvrdil a namítal, že jen takováto skutečnost nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné vyměření cla, a to zejména s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu. Právě v tom spočívala podstata žalobcových námitek v podaném odvolání a tyto námitky žalobce uplatnil také jako námitky žalobní.

S ohledem ke shora uvedenému míří zcela mimo podstatu odvolacích a nyní i žalobních důvodů jakékoliv úvahy učiněné žalovaným v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalobce musí prokázat původ zboží, chce-li dosáhnout preferenčního sazebního zacházení, a v tomto smyslu nese určitá rizika. V posuzovaných případech totiž nejde o to, že by žalobce žádal o přiznání preference. To se stalo při propouštění zboží do volného oběhu, kdy žalobce předložil osvědčení o původu zboží, o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat a preferenční sazební zacházení bylo na jejich základě bez problémů přiznáno. Nyní jde o to, že se celní orgány snaží dodatečně vyměřit clo a nechtějí pochopit a respektovat fakt, že v tomto směru jsou omezeny čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, kdy podmínky tam stanovené pro dodatečné nezaúčtování cla jsou v dotčeném případě nepochybně dány.

Žalobce dále konstatoval, že v posuzovaných případech jsou splněny také všechny zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla, když, jak vyplývá ze spisů vedených celními orgány, žalobce v rámci dovozu zboží v jednotlivých případech dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea čtvrtá Celního kodexu]. Svědčí o tom obsah spisů vedených k celním řízením, v nichž je založeno příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům v České republice předložil poté, co je obdržel od prodávajícího (vývozce) a o jejichž pravosti neměl jediného důvodu pochybovat ne proto, že je celní orgány v České republice akceptovaly, ale proto, že je vystavily (potvrdily) celní orgány Švýcarské konfederace (jim je předkládal vývozce), které tuto skutečnost nepopírají ani jinak nezpochybňují, a když současně od prodávajícího obdržel také potvrzení o prodeji a technický průkaz k vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci a ověřil si podle výrobního čísla, že vozidlo bylo vyprodukováno v EU. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice a údaje o zemi produkce vozidla, žalobce předložil celním orgánům v rámci celních řízení o propuštění zboží do volného oběhu. Obsah těchto podkladů svědčil o tom, co je nakonec i obecně známo, tedy že předmětné zboží je původním výrobkem v EU ve smyslu Protokolu č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Žalobce neměl tedy skutečně

jediného důvodu pro pochybnosti stran pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, které předložil celním orgánům v České republice. Snaží-li se žalovaný tvrdit, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží není chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí Celního kodexu], pak žalobce uvádí, že celní orgány Švýcarské konfederace ve svém vyjádření netvrdí, že by jimi potvrzené osvědčení o původu zboží bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, nýbrž že vývozce údajně osvědčení vůbec nevystavil a nepodepsal (ve vztahu k rozhodnutím 1 – 10), nebo že se nepodařilo kontaktovat vývozce a provést verifikaci (ve vztahu k rozhodnutím 11 – 13), nebo že nebyl schopen prokázat původ zboží (ve vztahu k rozhodnutí 14). K tomu nutno uvést, že kdyby vývozce předmětné osvědčení o původu zboží nevystavil (nepodal žádost) a nepodepsal, pak by celní orgány Švýcarské konfederace nemohly žádost o vydání osvědčení přijmout a osvědčení vydat (potvrdit) a předat vývozci, jak jim ukládá čl. 17 odst. 9 Protokolu č. 3 k Dohodě mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací. Celní orgány Švýcarské konfederace přitom netvrdí, že by žádost o vydání osvědčení nepodal vývozce či jeho zástupce, že by ji nepřijaly a že příslušné osvědčení nevydaly (nepotvrdily) a nepředaly právě vývozci. S ohledem na procesní postupy státních orgánů přitom není možné, aby žádost podal kdokoliv a aby bylo úřední potvrzení předáváno komukoliv bez ověření toho, s kým je jednáno a komu je skutečně předáváno. Jestliže by tedy chtěly celní orgány Švýcarské konfederace tvrdit, že žádost o vydání osvědčení nepředložil vývozce či jím zmocněná osoba a že jimi potvrzené (vydané) osvědčení nepředaly vývozci, pak si nepochybně byly či alespoň měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení a vydání takového nesprávného potvrzení je chybou, kterou žalobce nemohl rozumným způsobem zjistit. Obdobné platí také pro případy, kdy se celním orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení nepodařilo kontaktovat vývozce a provést verifikaci. V těchto případech celní orgány Švýcarské konfederace explicitně vyjadřují, že verifikaci neprovedly, nic neověřovaly a za této skutkové okolnosti nelze rozumně tvrdit, že jimi vydané osvědčení je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, jak činí žalovaný. Navíc žalobce spoléhal na to, že celní orgány Švýcarské konfederace přísně dodržují postupy stanovené Protokolem č. 3, podle jehož čl. 17 odst. 7 jsou celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR. I povinny přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek Protokolu č. 3. Přístup celních orgánů Švýcarské konfederace k verifikaci je poněkud podivný, jestliže nezpochybňují fakt, že průvodní osvědčení je pravé (že je potvrdily a předaly vývozci) a současně se bez dalšího spokojí s vyjádřením vývozce, že osvědčení nevystavil a nepodepsal, nebo je vůbec neověřují z důvodů údajné nekontaktnosti vývozce. Podle informací dostupných žalobci se pouze jednou pokusí telefonicky kontaktovat vývozce a nezvedne-li telefon, mají za to, že je nekontaktní. Věrohodnost sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace je za těchto okolností zcela podlomena.

Vydání osvědčení o původu zboží (*EUR I*) celními orgány Švýcarské konfederace na základě údajů předložených vývozcem nelze samo o sobě bez dalšího považovat za potvrzení založené na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, jak se mylně domnívá žalovaný, neboť fakt, že se jedná o opravdu nesprávný popis skutečností, musí být řádně prokázán, a to nikoliv při vydávání průvodních osvědčení, jak se opět mylně domnívá žalovaný, ale právě až v rámci verifikace či v řízení o dodatečném vyměření cla. V dané

souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 9.3.2006 zn. C-293/04, podle kterého důkazní břemeno k prokázání toho, že je průvodní osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, tíží právě a jen celní orgány, přičemž ze strany celního úřadu nebylo nic podobného tvrzeno ani prokazováno a nic nového v daném ohledu nepřinesl ani žalovaný v odvolacích řízeních.

Kromě toho, i kdyby bylo prokázáno, že jsou osvědčení o původu založena na nesprávném popisu skutečností, a to v dotčených případech prokázáno nebylo, bylo nutno zjišťovat, zda není zřejmé, že si celní orgány vydávající průvodní osvědčení nebyly vědomy nebo si neměly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. A to ze strany celního úřadu ani žalovaného taktéž zjišťováno nebylo, ač byl takový postup, zejména u rozhodnutí 1 až 10, nasnadě, když se celní orgány Švýcarské konfederace vyjádřily v tom smyslu, že vývozce osvědčení nevystavil ani nepodepsal. Napadená rozhodnutí proto nemohou z hlediska zákonnosti obstát a je otázkou, zda se, zejména s ohledem na nedostatky ve zjištění skutkového stavu či přinejmenším nedostatky v odůvodnění a zaměňování institutu přiznání preference při dovozu zboží a institutu dodatečného zaúčtování cla a jeho omezení ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, vůbec jedná o rozhodnutí přezkoumatelná, o čemž lze důvodně pochybovat.

K tomu žalobce dodal, že výňatek z citovaného judikátu C-293/04, zmiňovaný žalovaným v odůvodnění napadených rozhodnutí, je vytržen z kontextu. V citovaném rozsudku je tato pasáž zasazena do části týkající se případu obrácení důkazního břemena, k čemuž v dotčených případech rozhodně nedošlo. Navíc, pro případ obrácení důkazního břemene ohledně skutečnosti, že potvrzení o původu byla založena na správném popisu skutečností podaném ze strany vývozce, žalobce z opatrnosti již v rámci vyměřovacích a odvolacích řízení reagoval, tvrdil skutečnosti prokazující správnost informací poskytnutých vývozcem ohledně původu posuzovaného zboží za účelem potvrzení osvědčení o původu a předložil a navrhl v tomto ohledu řadu důkazů (např. technický průkaz, obchodní doklady, potvrzení od výhradních dovozců předmětných vozidel do Švýcarska, doklady o celním odbavení a preferenčním původu při dovozu vozidel do Švýcarska v případech 1, 3, 9 a 12), na což ovšem žalovaný nijak nereagoval a tvrzení a důkazní návrhy v daném ohledu zcela ignoroval. Žalovaný tedy evidentně procesně zásadním způsobem pochybil, což mělo vliv na správnost rozhodnutí o věci samé a navíc se v odůvodnění napadených rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími důvody, jak mu ukládá podpůrně používaný zákon o správě daní a poplatků v § 50 odst. 7 věta druhá, tedy opět podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít a také mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalobce dodal, že skutečnosti stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea pátá Celního kodexu, pro které by se nemohl odvolávat na dobrou víru, zjevně neexistují. V podrobnostech k jednotlivým případům žalobce odkázal na obsah odvolacích důvodů, respektive na obsah vyjádření, která učinil v rámci vyměřovacích řízení, když právě ta každý jednotlivý případ přesně individualizují a poslouží zejména jako upřesnění žalobních důvodů shora uplatněných ve vztahu k tomu kterému případu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 2.12.2010, když argumentačně vyšel z obsahu odůvodnění napadených rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[III] Správní spis

Z obsahu **správního spisu** se k věci podává následující.

Dne 14.12.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Opel Zafira a 18, rok výroby 1999, č.k. (VIN) WOLOTGF75Y2027349 (JSD č. 07CZ16650011202975). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0517911. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensdorf GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0517911 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 7.11.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Xsara Picasso, rok výroby 2000, č.k. (VIN) VF7CH6FZB38846189 (JSD č. 07CZ16650011168434). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0515990. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensdorf GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0515990 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 3.7.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Opel Zafira A 18, rok výroby 2000, č.k. (VIN) WOLOTGF75Y2122317 (JSD č. 07CZ16650010194021). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530639. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensdorf GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530639 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 3.7.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Ford (D) Mondeo 2.0 TDI, rok výroby 2001, č.k. (VIN) WFOVXXGBBW1R36764 (JSD č. 07CZ16650010194005). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530642. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensdorf GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530642 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost

a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 21.6.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Renault Megane Scenic II, rok výroby 2004, č.k. (VIN) VF1JMRG0632555394 (JSD č. 07CZ16650010186850). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530637. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensburg GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530637 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 5.6.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Ford Focus 1,6 16V, rok výroby 2000, č.k. (VIN) WFOBXXGCDBYY22823 (JSD č. 07CZ16650010178646). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530630. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensburg GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530630 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 25.9.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Picasso 1.8l 16V, rok výroby 2001, č.k. (VIN) VF7CH6FZC39010520 (JSD č. 07CZ16650011138234). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0515780. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensburg GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0515780 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 3.5.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Ford Focus 1,8 16V, rok výroby 1999, č.k. (VIN) WF0NXXGCDNXJ53502 (JSD č. 07CZ16650010163330). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0367900. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensburg GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0367900 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 4.4.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Opel Astra G18 CVAN, rok výroby 1999, č.k. (VIN) WOLOTGF35X2051974 (JSD č. 07CZ16650010148489). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0341968. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensdorf GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0341968 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 4.4.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Picasso 1.8 16V, rok výroby 2000, č.k. (VIN) VF7CH6FZB38785501 (JSD č. 07CZ16650010148470). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0367932. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (Autocenter Regensdorf GmbH) předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0367932 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 12.7.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Audi TT Coupe, rok výroby 1999, č.k. (VIN) TRUZZZ8NZX1001550 (JSD č. 07CZ16650010198129). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530649. Z listiny ověřené dne 2.4.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (HAYSSOUN Autohändler Regensdorf) nebyl na uvedené adrese dosažen, a proto nemohlo být provedeno postverifikační řízení. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530649 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 7.6.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Opel Astra G 18 CVAN, rok výroby 1998, č.k. (VIN) WOLOTGF35X2110459 (JSD č. 07CZ16650010180026). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530627. Z listiny ověřené dne 27.4.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (IMAD SALEH Regensdorf) nebyl na uvedené adrese dosažen, a proto nemohlo být provedeno postverifikační řízení. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530627 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 23.1.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Ford Mondeo TDCI, rok výroby 2003, č.k. (VIN) WF0WXXGGBW2G49481 (JSD č. 07CZ16650010107616). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0341966. Z listiny ověřené dne 27.4.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů (IMAD SALEH Regensdorf) nebyl na uvedené adrese dosažen, a proto nemohlo být provedeno postverifikační řízení. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0341966 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 6.4.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Ford Focus 1.8 TD, rok výroby 2002, č.k. (VIN) WF0NXXGCDN2U85107 (JSD č. 07CZ16650010150083). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0215526. Z listiny ověřené Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že osoba prodávajícího (BTA Autohandel, Regensdorf) nebyla schopna v rámci postverifikačního řízení prokázat původ předmětného zboží. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0215526 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Dané zboží tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Listinou ze dne 8.7.2009 č.j. 9192/2009-166500-021 celní úřad zahájil řízení o vyměření cla ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu rozhodnutími vydanými na JSD č. 07CZ16650011202975, 07CZ16650011168434, 07CZ16650011138234, 07CZ16650010194021, 07CZ16650010194005, 07CZ16650010186850, 07CZ16650010178646, 07CZ16650010163330, 07CZ16650010148489, 07CZ16650010148470. Zahájení řízení bylo v případě uvedených automobilů odůvodněno výsledky prověřování švýcarskými celními orgány, ze kterých bylo zjištěno, že švýcarský vývozce osobních automobilů předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Osobní automobily tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem. Nepřiznáním preferenční sazby cla došlo ke vzniku nároku státu na clo v konkretizovaných výších.

Listinou ze dne 8.7.2009 č.j. 9115/2009-166500-021 Celní úřad Plzeň zahájil řízení o vyměření cla mj. ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu rozhodnutím vydaným na tiskopisu JSD č. 07CZ16650010198129. Zahájení řízení bylo odůvodněno výsledky prověřování švýcarskými celními orgány, ze kterých bylo zjištěno, že vývozce osobních automobilů nebyl na uvedené adrese dosažen, a proto nemohlo být provedeno postverifikační řízení. Osobní automobil tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem. Nepřiznáním preferenční sazby cla došlo ke vzniku nároku státu na clo v konkretizovaných výších.

Listinou ze dne 14.7.2009 č.j. 12277/2009-166500-021 Celní úřad Plzeň zahájil řízení o vyměření cla ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu rozhodnutími vydanými na tiskopisech JSD č. 07CZ16650010180026, 07CZ16650010107616

a 07CZ16650010150083. Zahájení řízení bylo v případě uvedených automobilů odůvodněno výsledky prověřování švýcarskými celními orgány, ze kterých bylo zjištěno, že švýcarský vývozce osobních automobilů nebyl na uvedené adrese dosažen, a proto nemohl být provedeno postverifikační řízení, resp. nebyl schopen v rámci postverifikačního řízení prokázat preferenční původu zboží. Osobní automobily tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem. Nepřiznáním preferenční sazby cla došlo ke vzniku nároku státu na clo v konkretizovaných výších.

Prvoinstančními rozhodnutími bylo žalobci podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu dodatečně doměřeno clo z dovezeného zboží.

Žalobce brojil proti prvoinstančním rozhodnutím I, II, VII, XI, XII, XIII a XIV odvoláním ze dne 8.1.2010 (doplněné podáním ze dne 12.2.2010), proti prvoinstančním rozhodnutím III, IV, V, VI, VIII, IX a X odvoláním ze dne 25.1.2010 (doplněné podáním ze dne 16.3.2010). Namítal, že celní úřad dodatečně vyměřil clo podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu, ale na druhou stranu je zřejmé, že se řádně nevypořádal s námitkami ohledně splnění podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, pro které dodatečné vyměření cla nelze provést. V podrobnostech pak žalobce jako odvolací námitky uplatnil námitky uvedené v jeho vyjádření ze dne 30.10.2009, v němž mj. uvedl skutečnosti, které později uplatnil jako námitky žalobní.

Žalovaný **napadenými rozhodnutími** žalobcova odvolání zamítl.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud připomíná, že podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem *a)* pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, *b)* proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, *c)* pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 76 odst. 2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li

žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, když žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.) a žalovaný správní orgán nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, když jako zásadní pochybení spatřoval v tom, že se žalovaný ani v jednom z napadených rozhodnutí dostatečně nevypořádal s žalobcem předloženými důkazy.

Zdejší soud předznamenává, že obdobná problematika jím byla již několikrát rozhodována a zabýval se jí rovněž Nejvyšší správní soud. Ten v rozsudku ze dne 20.7.2011 č.j. 1 Afs 42/2011-209 (k dispozici na www.nssoud.cz; publikováno pod č. 2492 v č. 2/2012 Sb.NSS) mj. konstatoval [v části rozsudku III./A) *Verifikace preferenčního původu zboží*]: „(...) [14] *Dodatečné ověřování dokladů o původu zboží (verifikaci) upravuje článek 33 Protokolu. (...) Judikaturu Soudního dvora k procesu verifikace shrnula generální advokátka Trstenjak ve stanovisku k věci C. A. S. SpA následovně. Podle ustálené judikatury je stanovení původu zboží založeno na rozdělení pravomocí mezi orgány státu vývozu a orgány státu dovozu v tom smyslu, že původ je stanovován orgány státu vývozu, přičemž kontrola správného fungování tohoto režimu je zajištěna díky spolupráci mezi dotýcnými správními orgány. Tento systém je odůvodněn skutečností, že orgány státu vývozu jsou pro přímé ověření skutečností podmiňujících původ nejpovolanejší. Pro určení původu zboží má toto rozdělení pravomocí navíc tu výhodu, že vede k bezpečným a jednotným výsledkům, a tím zabraňuje odklonu obchodu a narušení hospodářské soutěže v obchodě. Takový systém může tudíž fungovat pouze tehdy, jestliže celní úřad dovozního státu uznává posouzení legálně provedená orgány vývozního státu. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku *Les rapides Savoyards* a další, je v rámci mezinárodních dohod o volném obchodu – zavazujících Společenství vůči třetímu státu na základě vzájemných povinností – uznávání legálně vydaných rozhodnutí orgánů tohoto třetího státu celními úřady členského státu nutné také proto, aby Společenství mohlo od celních orgánů uvedeného státu vyžadovat dodržování rozhodnutí vydaných orgány členských států ohledně původu výrobků vyvezených do uvedeného státu ze Společenství. Je sice pravda, že celní orgány státu dovozu nejsou předložením osvědčení o preferenčním původu právně vázány, aby dovozci poskytly požadované preferenční zacházení. Jakmile však bylo osvědčení o preferenčním původu zboží formálně řádně vystaveno, je prima facie věcně správné. Proto předložením osvědčení o preferenčním původu zboží nastává přinejmenším závazný účinek v ohledu skutkovém, to znamená ohledně skutkových zjištění celního orgánu ve státě vývozu. Z toho vyplývá, že celní orgány dovozního státu nemohou podle ustanovení Dohody o přidružení odmítnout uplatnění preferenčního zacházení na výrobek dovezený s osvědčením řádně vydaným celními orgány vývozního státu. I v případě, že mají celní orgány dovozního státu důvodné pochybnosti, pokud jde o skutečný původ tohoto zboží, mohou pouze požádat celní orgány vývozního státu o kontrolu tohoto původu po propuštění zboží. Tento systém spolupráce a rozdělení úkolů celních orgánů, stanovený v uvedené dohodě, s sebou logicky nese, že pokud celní orgány vývozního státu mohly určit původ*

dotčeného zboží, jsou celní orgány dovozního státu také vázány závěry této kontroly po propuštění zboží. Pouze za zvláštních okolností, kdy celní orgány vývozního státu nejsou s to řádně provést kontrolu po propuštění zboží, mohou podle Soudního dvora celní orgány dovozního státu samy ověřit pravost a správnost sporného osvědčení EUR.1 s přihlédnutím k jiným důkazům původu dotčeného zboží (body 76 – 81 stanoviska).

Zmiňovanou ustálenou judikaturu Soudního dvora respektuje též judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 7. 2. 2008, čj. 5 Afs 37/2007 - 49, publikovaném pod č. 1577/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „[p]ravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu“. Ačkoliv se jednalo o případ, jenž se odehrál před vstupem České republiky do Evropských společenství, jednalo se o výklad obdobné situace a obdobné právní úpravy jako v projednávaném případě.

Nejvyšší správní soud přitom dopěl k závěru, že (...) české celní orgány byly vázány odvoláním (zneplatněním) průvodních osvědčení EUR.1 švýcarskými celními orgány, a že tudíž tato osvědčení pozbyla svých účinků coby závazného důkazu o preferenčním původu dovážených automobilů. (...)“.

V části rozsudku III./B) Dodatečné nezaúčtování cla podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Nejvyšší správní soud uvedl: „(...) [19] Článek 220 odst. 2 celního kodexu v relevantním znění stanoví následující: S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud (...) b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce. Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. (...)“

Relevantní judikaturu k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu shrnul Soudní dvůr např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06 Agrover, Sb. rozh. S. I-8783, body 30 – 33. Z ní vyplývá, že podle citovaného ustanovení příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky ze dne 12. 7. 1989 ve věci 161/88 Binder, Recueil, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. 5. 1996 ve věci C-153/94 a C-204/94 Faroe Seafood a další, Recueil, s. I -2465, bod 83; usnesení ze dne 9. 12. 1999 ve věci C-299/98 P CPL Imperial 2 a Unifrigio v. Komise, Recueil,

s. I -8683, bod 22, jakož i ze dne 11. 10. 2001 ve věci C-30/00 William Hinton & Sons, Recueil, s. I-7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89 Mecanarte, Recueil, s. I-3277, bod 12). Tuto judikaturu plně převzal Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 7. 2008, čj. I Afs 27/2008 - 97, publikovaný pod č. 1701/2008 Sb. NSS). (...)“.

Stran výše zmíněných podmínek Nejvyšší správní soud konstatoval: „(...) Z judikatury Soudního dvora k této podmínce [= první podmínka] vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz obdobně rozsudek Mecanarte, body 19 a 23). (...) Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že hypotéza druhého pododstavce byla ve všech řízeních vedených s žalobcem naplněna: švýcarské celní orgány totiž vydaly potvrzení (průvodní osvědčení EUR.1), která se později ukázala jako nesprávná. Chyba švýcarských celních orgánů tedy byla chybou, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo (žalobce) rozumným způsobem zjistit. Sporný tak zůstává výklad a aplikace třetího pododstavce citovaného ustanovení celního kodexu a otázka přenosu důkazního břemene. V této souvislosti je nutné odkázat na již výše citovaný rozsudek Soudního dvora ve věci Beemsterboer, v němž Soudní dvůr dovodil, že v souladu s tradičními pravidly rozdělení důkazního břemene přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, celního kodexu, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno vinou nesprávného popisu skutečností vývozcem. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností (body 39 a 46 rozsudku). Pod nedbalost vývozce, jež má za následek přesun důkazního břemene, Soudní dvůr výslovně zařadil případ, kdy vývozce neuchová důkazní doklady navzdory povinnosti vyplývající z protokolu uchovat vhodné doklady dokazující původ dotčených výrobků alespoň po dobu tří let (bod 40 rozsudku; v projednávaném případě je tato povinnost vývozců stanovena v článku 29 odst. 1 Protokolu). K tomu Soudní dvůr zdůraznil, že Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců a že je věcí hospodářských subjektů, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla (body 41 a 43 rozsudku). (...) Pokud tedy dojde k odvolání průvodních osvědčení, mohou celní orgány země dovozu doměřit clo, pokud prokáží, že popis skutečností provedený vývozcem není správný. To mohou celní orgány země dovozu učinit např. tehdy, dospějí-li celní orgány země vývozu v rámci procesu verifikace, že příslušné zboží s deklarovaným preferenčním původem zboží ve skutečnosti nesplňuje některý z požadavků článku 2 – 14 Protokolu nebo některou z konkrétních podmínek uvedených v příloze II a III k tomuto Protokolu (např. nedodržení určitého výrobního postupu

nebo překročení maximální procentuální hodnoty nepůvodních složek v konečném výrobku apod.). To ale předpokládá součinnost vývozce, který k takovým zjištěním poskytne celním orgánům země vývozu potřebné podklady demonstrativně uvedené v čl. 28 Protokolu, jež mohou být následně poskytnuty celním orgánům země dovozu k unesení jejich důkazního břemene, že popis skutečností podaných vývozcem nebyl správný. Jestliže však vývozce v rozporu s článkem 29 odst. 1 Protokolu tyto doklady nemá, nebo je poskytne jen v nedostatečné míře, takže celní orgán země vývozu nemůže ověřit preferenční původ zboží, dostává se celní orgán země dovozu nutně do důkazní nouze ohledně toho, zda vývozce podal správný popis skutečností. Ve stejné situaci se celní orgány země dovozu nachází bezpochyby i tehdy, je-li vývozce nekontaktní, neboť ani tehdy nemohou celní orgány země vývozu ověřit preferenční původ zboží. Právě na tuto situaci míří výklad Soudního dvora poskytnutý v citovaném rozsudku *Beemsterboer*: jelikož důkazní nouze celních orgánů země dovozu je způsobena výlučně chováním vývozce v rozporu s Protokolem, přechází důkazní břemeno na osobu povinnou zaplatit clo. (...)“. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že je „(...) nepochybné, že v důsledku chování vývozce přešlo v projednávaném případě důkazní břemeno ve všech případech na žalobce (...)“, přičemž popisem skutečností předloženým vývozcem, jehož správnost by měl žalobce prokazovat, může být pouze to, že „zboží má preferenční původ, neboť k ničemu jinému nemůže ani žádost o vydání průvodního osvědčení EUR.1 směřovat. Právě a jen tuto skutečnost musí žalobce prokázat, chce-li využít dobrodiní článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Je to logické: jestliže švýcarské celní orgány v rámci verificačního řízení dospěly k závěru, že preferenční původ dovezeného zboží nelze prokázat, neboť vývozce nebyl schopen předložit příslušné doklady, je spravedlivé, aby možnost prokázat tento preferenční původ byla umožněna dovozci, kterému by jinak scházela jakákoliv obrana. Žalobce je tedy oprávněn v rámci řízení o doměření cla prokázat, že popis skutečností vývozcem byl správný, jinými slovy, že zboží svědčí preferenční původ. (...)“.

Závěry uvedené v právě citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud shrnul do následujících právních vět: **I.** Jestliže následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit důkaz, že osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností. **II.** Nedbalost výlučně na straně vývozce zahrnuje i situace, kdy je vývozce nekontaktní nebo není schopen na žádost celních orgánů země vývozu předložit doklady, jež je povinen uchovávat.

Jak je citováno výše z rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalobce je oprávněn v rámci řízení o doměření cla prokázat, že popis skutečností vývozcem byl správný, tedy že zboží svědčí preferenční původ.

V Protokolu č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce k dohodě (2006/81/ES) je pojem „původní produkty“ definován v hlavě II, tj. čl. 2 až 11. Má-li tedy být konkrétní zboží považováno za „původní produkt“, je nezbytné, aby splňovalo podmínky stanovené v hlavě II Protokolu č. 3. V čl. 28 Protokolu č. 3 je pak příkladmo uvedeno, kterými doklady je možné prokázat, že zboží může být považováno za produkt pocházející ze Společenství, Švýcarska nebo jedné z ostatních zemí uvedených

v člancích 3 a 4 a že splňuje ostatní požadavky tohoto protokolu. Takovými doklady mohou být mimo jiné a) přímý důkaz o činnostech prováděných vývozcem nebo dodavatelem při získávání dotyčného zboží, který je obsažen například v jeho účtech nebo vnitřním účetnictví; b) doklady prokazující původ použitých materiálů, vydané nebo vyhotovené ve Společenství nebo Švýcarsku, pokud jsou takové doklady používány v souladu s vnitrostátním právem; c) doklady prokazující zpracování nebo opracování materiálů ve Společenství nebo Švýcarsku, vydané nebo vyhotovené ve Společenství nebo Švýcarsku, pokud jsou takové doklady používány v souladu s vnitrostátním právem; d) průvodní osvědčení EUR.1 nebo EUR-MED nebo prohlášení na faktuře nebo prohlášení na faktuře EUR-MED prokazující původ použitých materiálů, vydaná nebo vyhotovená ve Společenství nebo Švýcarsku v souladu s tímto protokolem nebo v jedné z ostatních zemí uvedených v člancích 3 a 4, v souladu s pravidly původu, která jsou shodná s pravidly stanovenými v tomto protokolu; e) vhodné doklady týkající se zpracování nebo opracování provedeného mimo Společenství nebo Švýcarsko uplatněním článku 12 prokazující, že požadavky uvedeného článku byly splněny.

Pokud žalobce předložil ve správním řízení doklady k prokázání preferenčního původu zboží, bylo povinností žalovaného se s těmito důkazy vypořádat. Byl tak povinen učinit právě ve smyslu výše zmíněných ustanovení Protokolu č. 3, resp. uvést, na základě jakých konkrétních skutkových i právních důvodů se domnívá, že důkazy žalobcem předložené nejsou způsobilé osvědčit, že se jedná o „původní produkty“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3, a z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů není možné tyto důkazy považovat za doklady obdobné dokladům příkladmo uvedeným v ustanovení čl. 28 Protokolu č. 3. Tato skutková zjištění, skutkové závěry z nich vyvozené a právní hodnocení musela být nezbytnou součástí napadených rozhodnutí. K tomu však nedošlo (viz níže). Absence těchto náležitostí tak způsobuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, když zde chybějí závěry o skutečnostech podstatných pro posouzení důvodnosti námitek žalobce, které by byly způsobilé stát se předmětem soudního přezkumu.

Žalovaný byl současně povinen se vypořádat se všemi žalobcem navrženými důkazy. Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16.2.1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod,

a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní.

Žalovaný v odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí uvedl, že „(...) na základě zjištěných skutečností je nutné v daném konstatovat, že předložené doklady nelze uznat jako důkaz vyvracející výsledek následné verifikace průvodního osvědčení EUR.1. Požadavky pro výrobky původní ve Společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční sazby cla) podle dohody jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3 této dohody, jež se týká definice pojmů „původní výrobky“ a metod administrativní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR.1 nebo prohlášení vývozce na faktuře. Původně předložené osvědčení EUR.1 č. (...) však bylo ve svém odstavci 14 švýcarskými celními orgány zneplatněno a jiné průvodní osvědčení, na jehož podkladě by bylo možno přiznat preferenční sazbu cla předloženo nebylo. Proto nelze dle názoru odvolacího úřadu přiznat pro výše uvedené zboží preferenční sazbu cla. K předloženému potvrzení o původu zboží (...) od producenta, celní ředitelství uvádí, že toto potvrzení obsahuje tvrzení, že automobil (...) byl vyroben v Německu. Jak je již z obsahu prohlášení patrné, jedná se potvrzení faktu, kde bylo uvedené zboží vyrobeno, nikoliv o potvrzení s prohlášením o preferenčním původu zboží, tak jak je celními předpisy preferenční původ definován a zejména se nejedná o některý ze způsobů prokázání preferenčního původu zboží, který celní předpisy umožňují. Požadavky pro výrobky původní ve Společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční sazby cla) podle dohody jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3 této dohody, jež se týká definice pojmu „původní produkty“ a metod správní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR.1 nebo prohlášení vývozce na faktuře“.

Žalovaný žalobcem předložené důkazy vůbec neposuzoval z pohledu ustanovení hlavy II a čl. 28 Protokolu č. 3, nýbrž pouze z toho pohledu, zda se jedná či nejedná o některý z dokladů o původu zboží vymezený v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3. Tato skutečnost však nebyla pro řízení podstatná, když žalobce důkazy nepředkládal jako některé z listin, resp. dokladů uvedených v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3, nýbrž k prokázání toho, že se jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3. Žalovaný tak věc po právní stránce nesprávně posoudil, když věc hodnotil z pohledu právní normy, která na případ nedopadala. Obdobné závěry učinil žalovaný též v druhém až šestém a v dvanáctém až čtrnáctém napadeném rozhodnutí. I tato rozhodnutí jsou proto ze shodných důvodů nezákonná.

V odůvodnění sedmého až desátého napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „(...) odvolatelem předložené doklady nelze uznat jako důkaz vyvracející výsledek následné verifikace předmětného průvodního osvědčení. Pro přiznání preferenčních výhod (preferenční sazby cla) pro výrobky původní ve Společenství, musí být splněny podmínky uvedené v čl. 16 Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, jež se týká definice pojmů „původní výrobky“ a metod administrativní spolupráce. Tímto požadavkem je

*předložení platného průvodního osvědčení EUR I nebo prohlášení vývozce na faktuře. Předmětné průvodní osvědčení však bylo ve svém odstavci 14 švýcarskými celními orgány zneplatněno a jiné průvodní osvědčení, na jehož podkladě by bylo možno přiznat preferenční sazbu cla, předloženo nebylo. Z uvedeného důvodu nelze přiznat pro předmětný automobil preferenční sazbu cla. Pouhý fakt či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, na jehož základě by bylo možné přiznat preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ dle Protokolu č. 3, natož pak tvrzení, kde a jak odvolatel automobil získal a dovezl. Jelikož celní orgány nemají pochybnosti o způsobu získání či dovozu předmětného automobilu, celní úřad ani celní ředitelství za tímto účelem od odvolatele nevyžadovaly předložení dalších (eventuálních) důkazů. Důkazní prostředky, na které odvolatel odkazuje, tj. doklad o nabytí předmětného automobilu, technický průkaz k předmětnému vozidlu, údaje o vozidle dle VIN, které nijak neosvědčují původ předmětného automobilu ve smyslu Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, proto celní ředitelství považuje za bezpředmětné, stejně tak jako je pro toto řízení bezpředmětné odvolatelem předložené potvrzení „o původu vozu v EU“, neboť z obsahu prohlášení je patrné, že se jedná o potvrzení skutečnosti o tom, kde byl předmětný automobil vyroben. **V daném případě tedy nemohla být předmětnému automobilu přiznána preferenční celní sazba, neboť nebylo předloženo platné průvodní osvědčení EUR I nebo prohlášení vývozce na faktuře, jak je stanoveno v čl. 16 Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, kde se hovoří o obecných požadavcích na přiznání preferenčních výhod při dovozu zboží do Společenství.***

Z takto prezentovaných závěrů lze dovodit, že žalovaný žalobcem předložené důkazy i v těchto případech neposuzoval z pohledu ustanovení hlavy II. a čl. 28 Protokolu č. 3, nýbrž pouze z toho pohledu, zda se jedná či nejedná o některý z dokladů o původu zboží vymezený v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3. Tato skutečnost však nebyla pro řízení podstatná, když žalobce důkazy nepředkládal jako některé z listin, resp. dokladů uvedených v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3, nýbrž k prokázání toho, že se jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3. Žalovaný tak věc po právní stránce nesprávně posoudil, když věc hodnotil z pohledu právní normy, která na případ nedopadala.

Stejně tak neobstojí stručný závěr, že důkazní prostředky, na které odvolatel odkazuje (doklad o nabytí předmětného automobilu, technický průkaz k předmětnému vozidlu, údaje o vozidle dle VIN), nijak neosvědčují původ předmětného automobilu. Žalovaný neuvedl, na základě jakých konkrétních skutkových i právních důvodů se domnívá, že důkazy žalobcem předložené nejsou způsobilé osvědčit, že se jedná o „původní produkty“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3, a z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů není možné tyto důkazy považovat za doklady obdobné dokladům příkladmo uvedeným v ustanovení čl. 28 Protokolu č. 3. Měla-li být citovaná pasáž napadených rozhodnutí posouzením důkazů nikoli z pohledu ustanovení čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3, ale z pohledu ustanovení hlavy II a čl. 28 Protokolu č. 3, je nezbytné konstatovat, že absence konkrétních skutkových i právních důvodů způsobuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí.

V odůvodnění jedenáctého napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „(...) *toto potvrzení* (= potvrzení o původu zboží od producenta) *obsahuje tvrzení, že automobil (...) byl*

vyroben v Maďarsku. Jak je již z obsahu prohlášení patrné, jedná se o potvrzení faktu, kde bylo uvedené zboží vyrobeno, nikoliv o potvrzení s prohlášením o preferenčním původu zboží, tak jak je celními předpisy preferenční původ zboží definován (...) Požadavky pro výrobky původní ve společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční sazby cla) podle dohody, jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3 této dohody, jež se týká definice pojmu „původní produkty“ a metod správní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR. I nebo prohlášení vývozce na faktuře. (...)“.

I v tomto případě tak lze uzavřít, že žalovaný žalobcem předložené důkazy (obdobně jako ve výše uvedených případech) neposuzoval z pohledu ustanovení hlavy II a čl. 28 Protokolu č. 3, nýbrž pouze z toho pohledu, zda se jedná či nejedná o některý z dokladů o původu zboží vymezený v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3. Žalovaný tak věc po právní stránce nesprávně posoudil, když věc hodnotil z pohledu právní normy, která na případ nedopadala.

K námitce žalobce o tom, že bylo zjevné, že orgány vydávající uvedené osvědčení si byly vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení, je nezbytné upozornit na závěr uvedený v rozsudku Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci Beemsterboer Coldstore Services BV (C-293/04) pod bodem 45. Zde Soudní dvůr uvedl, že „*důkazní břemeno skutečnosti, že bylo zjevné, že orgány vydávající uvedené osvědčení si byly vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení, nese osoba, která uplatňuje výjimku obsaženou ve třetím pododstavci, in fine, čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu*“. Generální advokátka Juliane Kokott ve stanovisku k této věci v bodech 53 až 57 uvedla, že „*druhá část třetího pododstavce nového znění čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu obsahuje podvýjimku k první části tohoto pododstavce. Podle tohoto ustanovení zůstává legální domněnka chyby stanovená ve druhém pododstavci použitelná především tehdy, pokud je zřejmé, že orgány vydávající průvodní osvědčení EUR.I si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že dotčené zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Obecně se osoba povinná zaplatit clo, od které má být dovozní clo dodatečně vybráno, odvolává na tuto podvýjimku. Podle obecně uznávaných pravidel procesního práva tedy musí nést i tato osoba povinná zaplatit clo důkazní břemeno v rámci druhé části třetího pododstavce nového znění čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Úroveň interní informovanosti příslušných orgánů třetí země v okamžiku vydání průvodního osvědčení EUR.I může být ale jen obtížně posouzena nebo prokázána osobou povinnou zaplatit clo mající sídlo ve Společenství. Tato osoba povinná zaplatit clo, stejně jako jakákoliv třetí osoba, nemá nezbytné znalosti ohledně záležitostí místních orgánů. Je však třeba uvážit, že druhá část třetího pododstavce nového znění čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je koncipována pro případy, ve kterých je zřejmé, že orgány třetích zemí znaly nebo měly znát určité okolnosti. Přitom se může jednat jen o okolnosti, které jsou prokazatelné i bez znalosti úrovně interní informovanosti nebo organizace orgánů třetí země. Neexistují-li například v dotčené třetí zemi vůbec žádná výrobní zařízení pro dotčený výrobek, je zřejmé, že u takovém výrobku nemůže být vydáno osvědčení o původu z této třetí země. Důkaz takovýchto nebo podobných skutečností tedy může být bez dalšího požadován od osoby povinné zaplatit clo. Za těchto okolností je možno zůstat u uplatňování rozdělení důkazního břemene tak, jak vyplývá z obecně uznávaných pravidel procesního práva; obrácení důkazního břemene není nezbytné*“.

Na podkladě provedených citací lze uzavřít, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní v této souvislosti v celním řízení tížilo žalobce. Bylo na žalobci, aby v celním řízení tvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých se domnívá, že orgány vydávající osvědčení EUR.1 si byly vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení. K těmto skutečnostem byl pak povinen předložit, popř. označit konkrétní důkazy. Vzhledem k tomu, že tak žalobce neučinil před vydáním napadených rozhodnutí, nebyly správní orgány povinny se tímto absentujícím tvrzením zabývat.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto **zrušil napadená rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[IV] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši **9.380,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, za jeden úkon právní služby v poloviční výši, tj. 1.050,- Kč/úkon a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby. V případě úkonu právní služby spočívajícího ve vyjádření k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. (podání ze dne 2.4.2012 doručené soudu dne 4.4.2012) soud vycházel z odměny snížené podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu o polovinu. Nejednalo se o úkon, který by byl svojí náročností srovnatelný například se sepisem žaloby (žalobce zde pouze vyslovil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, vyčíslil výši náhrady nákladů řízení a vyslovil setrvání na žalobě). Proto má soud za to, že odměna ve výši odpovídající jedné polovině odměny za sepis žaloby je náhradou za tento úkon dostačující. Protože žalobce byl zastoupen advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 1.230,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení v požadované výši 61.580,- Kč, neboť žalobce brojil jednou žalobou proti všem 14 napadeným rozhodnutím, v žalobě uplatnil ve své podstatě ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím obdobné námitky, a i z pohledu soudních poplatků byla napadená rozhodnutí zpoplatněna toliko jedním soudním poplatkem

ve výši 2.000 Kč, jako by se z pohledu obdobně formulovaných odůvodnění napadeného rozhodnutí jednalo o jedno rozhodnutí.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. srpna 2012

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková